

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3596/2024
24.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Вујошевић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља ..., кога заступају пуномоћници Горан Стаменић и Бојана Јеремиић, адвокати из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 127/24 од 04.07.2024. године, у седници одржаној 24.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 127/24 од 04.07.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1 116/22 од 13.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење туженог број ... од 13.09.2022. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе утврђене општим актом послодавца. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да га врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми и радним способностима. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 166.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 127/24 од 04.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду

трошкова жалбеног поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца са захтевом за накнаду трошкова поводом његовог састава.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 441. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Ревизија је изјављена због битних повреда одредаба парничног поступка, али тужилац не наводи коју је то одредбу Закона о парничном поступку повредио суд у другостепеном поступку, осим што наводи да постоји противречност побијаних пресуда што би била повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, али која није разлог за изјављивање ревизије према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог по основу уговора о раду број .../... од 08.12.2009. године и обављао је послове возача у Служби хитне медицинске помоћи туженог Дома здравља ... . Вршилац дужности директора туженог је 05.03.2020. године донео решење о одсуству тужиоца са рада ради неге трећег детета, којим му је одобрено одсуство са рада у периоду од 06.03.2020. године до 19.11.2021. године. У току овог одсуства, в.д. директор туженог је 18.11.2020. године донео решење број ... којим је тужилац (поред још шест лица) привремено удаљен са рада почев од 18.11.2020. године до правноснажног окончања кривичног поступка, јер је против тужиоца започето кривично гоњење и стављено му је на терет извршење кривичног дела учињеног на раду или у вези са радом. Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1 136/21 од 11.02.2022. године, која је постала правноснажна 22.03.2022. године, поништено је као незаконито решење в.д. директора туженог од 18.11.2020. године о привременом удаљењу са рада, а тужилац се након правноснажности ове одлуке није вратио на рад, нити је обавестио послодавца о евентуалном случају спречености за рад, већ је 25.08.2022. године поднео туженом захтев за обезбеђивање обављања послова утврђених уговором о раду и пружање обавештење о условима и организацији рада. Након тога, тужилац је 30.08.2022. године примио упозорење туженог број ... од 23.08.2022. године, на које се изјаснио 06.09.2022. године са мишљењем Синдиката, оспоривши све наводе из упозорења као неосноване. Тужени је 13.09.2022. године донео решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .../... од 08.12.2009. године и сви анекси овог уговора због учињене повреде радне обавезе утврђене општим актом послодавца – недоласка на посао, са образложењем да је тужилац неоправдано изостао са посла у периоду од 23.03.2022. године закључно са 30.03.2022. године, те да су се стекли услови за отказ уговора о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање тужиоца на рад примењујући одредбе члана 179. став 2. тачка 5) и став 3. тачка 2) Закона о раду, у вези са чланом 55. став 1. тачка 3) Правилника о раду туженог број 117 од 28.08.2017. године, сматрајући да је тужиоцу основано и законито отказан уговор о раду јер је својим понашањем учинио повреду радне обавезе - неоправдано изостајање са рада које му је стављена на терет као отказни разлог, због чега је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца

Другостепени суд је одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду, прихватајући становиште првостепеног суда да је оспорено решење туженог законито и правилно, као и све разлоге које је овај суд дао за своју одлуку.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05...95/2018), прописано је, између осталог, да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако својом кривицом учини повреду радне обавезе и то: 1) ако несавесно или немарно извршава радне обавезе; 2) ако злоупотреби положај или прекорачи овлашћења и 5) ако учини другу повреду радне обавезе утврђене општим актом, односно уговором о раду. Одредбом става 3. тачка 2) истог члана прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину ако не достави потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103. овог закона и тачка 8) ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно као је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Одредбама члана 180. истог Закона, предвиђено је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. став 2. и 3. овог Закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. У упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе које указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење. Упозорење се доставља запосленом на начин прописан за достављање решења о отказу уговора о раду из члана 185. овог Закона.

Правилником о раду туженог број 4117 од 28.08.2017. године, чланом 55. став 1. тачка 3. и 4. предвиђено је да директор у име послодавца може запосленом отказати уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене овим Правилником, у шта спада и неоправдано изостајање са рада најмање 6 радних дана са прекидима у једној календарској години, односно не поштује радну дисциплину уколико неоправдано изостане 2 радна дана узастопно или 3 радна дана са прекидима у току месеца.

У конкретном случају је утврђено да се тужилац, након правноснажности пресуде Основног суда у Горњем Милановцу П1 136/21 од 11.02.2022. године која је наступила 22.03.2022. године, а којом је поништено као незаконито решење послодавца о привременом удаљењу тужиоца са рада, није вратио на рад код послодавца. Недоласком на посао тужилац је повредио радну обавезу утврђену општим актом

послодадавца (члан 55. став 1. тачка 3. и 4. Правилника о раду туженог) и уговором о раду, а побијано решење о отказу уговора о раду је донето након достављања писаног упозорења тужиоцу о постојању разлога за отказ и његовог изјашњења на то упозорење, у законом прописаним роковима. Такође, тужилац није имао оправдане разлоге да након правноснажности пресуде Основног суда у Горњем Милановцу ПП 136/21 од 11.02.2022. године настави да не долази на посао, сматрајући да је обавеза послодавца да га позове да се врати на рад. Супротно томе, била је обавеза тужиоца да се након поништаја решења о суспензији врати на рад, што тужилац није учинио, а у случају да га послодавац у томе спречава или да нема услова да га врати на рад, да покрене одговарајуће поступке пред надлежним органима ради евентуалне даље заштите својих права. Тужилац није доказао да је покушао да се врати на рад и да га је послодавац у томе спречио, а инсистирање тужиоца у ревизији на чињеници да је његовог радно место у међувремену попуњено јер је ангажован нови извршилац послова тог радног места, због чега он није ни могао да се самоиницијативно врати на рад, не утичу на другачију одлуку суда у овом спору, јер ови чињенични наводи нису доказани од стране тужиоца у току поступка, а ревизијске наводе којима се оспорава утврђено чињенично стање Врховни суд не разматра будући да се утврђено чињенично стање не може побијати ревизијом у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Како је тужилац сво време био у радном односу који није престао, већ је тужиоцу само ограничен корпус права и обавеза из радног односа доношењем решења о његовој суспензији, односно привременом удаљењу са рада, то је тужилац имао обавезу да када престану одређене привремене околности које су га спречавале да обавља радне задатке, настави да ради и испуњава своје обавезе утврђене уговором о раду, уз обавезу послодавца на поштовање закљученог уговора о раду. Чињеница да је тужени отказао тужиоцу уговор о раду тек након што му је тужилац 25.08.2022. године упутио Захтев за обезбеђивање обављања послова утврђених уговором о раду не утиче на правилност побијане правноснажне одлуке, јер је чланом 184. Закона о раду прописан рок од 6 месеци за давање отказа уговора о раду, који се рачуна од дана сазнања послодавца за чињенице које су основ за давање отказа, па је чињеница када је тужиоцу уручено решење о отказу ирелевантна докле год је уручено у овом законом прописаном року. Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда, нижестепеним пресудама је довољно разјашњено питање везано за основ давања отказа уговора о раду тужиоцу.

Како је одбијен као неоснован тужбени захтев за поништај оспореног решења, правилно је одбијен и захтев тужиоца за враћање на рад, с обзиром на акцесорни карактер тог захтева.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. ЗПП, имајући у виду његов исход.

Са напред наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Туженом трошкови ревизијског поступка на име ангажовања пуномоћника адвоката за састав ревизије и за судске таксе нису били потребни у смислу одредбе члана 154. ЗПП.

Из тог разлога, на основу одредбе члана 165. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић